

John The Revelator is een bluesgroep uit Haarlem en omgeving, die, aangevoerd door de twee oprichters Huissen en Ten Kleij, al 25 jaar door het land toert. Natuurlijk zijn er in de loop van de tijd bezettingswisselingen geweest die het geluid van de groep hebben beïnvloed, maar vergelijk het debuut Wild Blues uit 1969 eens met Cahow en je ontdekt in de (blanke) benadering maar een gering verschil.

Op de CD staan twee stukken die eerder op plaatmateriaal van de groep verschenen: Memory Pain (op Empty Road) en Homework (op Wild Blues). Het eerste is een door de leadvocalist zwaar aangezette ballad van Percy Mayfield en het laatste een frisse bewerking van het stuk van Perkins en Clark, dat bekend is geworden van Otis Rush. Kokomo van Fred McDowell, waarin een stukje a capella overgaat in een moderne country-blues met stevige begeleiding, klinkt het meest authentiek.

Elmore James komt even om de hoek kijken, als het spannende slide-werk van Paul Dammers doorklinkt in Every Day I Have The Blues, dat ook weer zeer dramatisch wordt gevocaliseerd. John The Revelator steekt de voorliefde voor de Britse blues niet onder stoelen of banken, want bij Tulsa Time kunnen de heren zich uitleven op een onvervalste Clapton-kraker. De dames zingen er wat country & western-harmonieën achter. Sjoerd Bosma ontpopt zich als een componist met heel erg leuke ideeën; vooral in Bullhorn Drifter heeft hij een aardige variant op de traditionele twaalf-maten-blues bedacht. Met het gebruik van diverse blaasinstrumenten klinkt dit stuk als een volwassen soul-ballad. Gitarist Frans Ten Kleij heeft de titelsong van de CD Cahow (Blues For A Gadfly Petrel) geschreven. Bij Frans staat de tijd soms stil en dat is niet erg, want deze Nederlandse Peter Green gebruikt na 25 jaar nog steeds de luie timing en het BB King-vibrato die ook het debuut Wild Blues al zo verschrikkelijk spannend maakten. Rest mij slagwerker Cor Dijkhuizen te noemen die een belangrijk aandeel heeft in de compactheid van het totaalgeluid.

RENÉ VAN KALKEN